

[Anders Poulsen]

fentlige. Vi er således beskødne, når vi kun foreslår fradrag for de afholdte udgifter.

Må jeg nævne et andet eksempel: en handelsvirksomhed fik i foråret 1974 besked fra skattemyndighederne om at indlevere de sidste 3 års bilag, idet man ønskede at foretage en revision af skatteansættelserne. Efter diverse forhandlinger samt revision på kryds og tværs resulterede sagen i, at skattemyndighederne ville gøre virksomheden ansvarlig for, dels om virksomhedens varekøb blev rigtigt selvangivet hos sælgeren, dels om varesælgeren i forbindelse med virksomhedens varekøb opgav forkert navn og adresse på bilagene. Skattemyndighederne krævede virksomhedens selvangivne indkomster forhøjet med klækkelige beløb og virksomhedsejeren idømt en betydelig skattebøde for medvirken til skattesvig.

Sagen blev efter 4½ års forløb, nemlig i efteråret 1978, afgjort ved domstol. Virksomheden og ejeren blev pure frikendt, men forud var der gået en voldsom psykisk belastning, og der var løbet 34.000 kr. i omkostninger på til revisor og advokat. Kan disse 34.000 kr. fratrækkes ved opgørelse af den skattepligtige indkomst? Efter skattemyndighedernes nuværende fortolkning er det tvivlsomt, om de 34.000 kr. kan siges at medgå til erhvervelse, sikring og vedligeholdelse af indkomsten. Er det rimeligt, hvis disse udgifter ikke kan fratrækkes? Er det rimeligt, hvis der blot er tvivl om fradragsretten? Nej, jeg mener tværtimod, at det er ganske urimeligt.

Må jeg spørge skatteministeren: når en skattemyndighed har besluttet sig for retsforfølgning, indkalder man så bilagene i henhold til skattekontrollovens bestemmelser, eller undlader man i et sådant tilfælde at indkalde bilagene i medfør af retsplejelovens regler om beskyttelse af den sigtede, eller mangler der en koordinering af lovbestemmelserne på dette område?

Skatteforvaltningen er den del af retssystemet, de fleste af borgerne direkte stifter bekendtskab med. Det var derfor naturligt, at Advokatrådet og Foreningen af Statsautoriserede Revisorer i begyndelsen af 1978 anmodede den daværende skatteminister om fradragsret for omkostninger ved skattesager. Spørgsmålet er i øvrigt, om denne fradragsret ikke burde være gældende praksis, og jeg henviser i den forbindelse til ombudsman-

dens udtalelse i Berlingske Tidende den 17. maj d. å.

Når det er sådan, at skatteforvaltningens fortolkninger i mange tilfælde gennem de senere år er blevet underkendt ved domstolene, og når det endvidere er sådan, at myndigheden har det i sin magt at kræve sin afgørelse effektueret straks og henvise borgeren til at klage, så bør det være naturligt, at der er fradrag for procesudgifterne. Jeg kunne nævne en lang række domstolsafgørelser, som har tilsidesat skattepraksis. Lad mig her nøjes med at sige, at der er nogle domstolsafgørelser, der vedrører mange tusinde lønmodtagerselvangivelser. Der er også domstolsafgørelser, der har tilsidesat tidligere praksis, der vedrører mange tusinde landmænds selvangivelser, og der er nogle højesteretsdomme, som på eklatant vis har tilsidesat tidligere praksis.

De tabte skattedomme tyder på en forstram praksis i skatteforvaltningen. Jeg vil i den forbindelse gerne spørge skatteministeren, om han finder, at skattelovens fortolkning til ligningsanvendelse foregår på et tilstrækkeligt uvildigt grundlag.

I kølvandet af de højesteretsdomme, jeg nævnte, er der opstået nogen tvivl om, hvorvidt skatteforvaltningen har efterlevet dommene. Hvilken kontrol har vi i øvrigt af, om dommene efterleves af skattevæsenet? Vi har en pligt til parlamentarisk kontrol. Det er bl. a. folketingets opgave. Må jeg i den forbindelse også spørge skatteministeren, som jo først og fremmest har det parlamentariske ansvar for skatteforvaltningen, om han finder, at der i øjeblikket er tilstrækkelig indsigt med, om skattemyndighederne hurtigt og konsekvent efterlever de afsagte skattedomme.

Det tidligere nævnte ønske fra Advokatrådet og Foreningen af Statsautoriserede Revisorer om fradragsret for udgifter ved skattesager blev forelagt statsskattedirektoratet, og den 25. september 1979 udtalte direktoratet sig anbefalende om fradragsretten og anførte, at det ville medføre en mindre administrativ lempelse, jfr. i den forbindelse skatteministerens bemærkning i sit indlæg om, at det var administrativt belastende. Det er altså en modsat opfattelse, direktoratet har. Skatteministeren svarer dog den 7. februar 1980, at han ikke kan imødekomme anmodningen. Ministeren anfører i skrivelsen: